

КОНСТИТУЦІЙНЕ ЗВЕРНЕННЯ

про офіційне тлумачення

ч. 3 статті 99 КАС України та ч. 2 статті 233 КЗпП України

Керуючись п. 2 ст. 150 Конституції України, п. 4 ст. 13, 42, 43 Закону України «Про Конституційний Суд України»,

Прошу Конституційний Суд України:

Надати офіційне тлумачення ч. 3 статті 99 КАС України та ч. 2 статті 233 КЗпП України, щодо роз'яснення строку звернення до суду працівника публічної служби у разі порушення законодавства про оплату праці з позовом про стягнення заробітної плати, яка йому належить, тобто усіх виплат, в тому числі і вимушеного прогулу, що мав місце не з вини працівника.

А саме:

Ч. 3 ст. 99 КАС України. - Для захисту прав, свобод та інтересів особи цим Кодексом та іншими законами можуть встановлюватися інші строки для звернення до адміністративного суду, які, якщо не встановлено інше, обчислюються з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів. Для звернення до суду у справах щодо прийняття громадяни на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби встановлюється місячний строк.

Ч. 2 статті 233 КЗпП України. - У разі порушення законодавства про оплату праці працівник має право звернутися до суду з позовом про стягнення належної йому заробітної плати без обмеження будь-яким строком.

Предмет необхідного тлумачення:

Чи обмежується будь-яким строком звернення до суду працівника публічної служби у разі порушення законодавства про оплату праці з позовом про стягнення заробітної плати, яка йому належить, тобто усіх виплат, в тому числі і вимушеного прогулу, що мав місце не з вини працівника?

Чи є дане тлумачення підставою (ново виявленою обставиною) для скасування рішень суддів через пропуснення місячного строку звернення до суду за захистом порушеного права, з позовом про стягнення заробітної плати, яка йому належить, тобто усіх виплат, в тому числі і вимушеного прогулу, що мав місце не з вини працівника?

Обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні.

Офіційне тлумачення ч. 3 статті 99 КАС України та ч. 2 статті 233 КЗпП України є необхідним у зв'язку з наявністю неоднозначного і несправомірного, на мій погляд, їх застосуванні судами при вирішенні питання, щодо строку звернення до суду з позовом про стягнення заробітної плати, яка належить працівнику публічної служби, тобто усіх виплат, в тому числі і вимушеного прогулу, що мав місце не з вини працівника.

В одному випадку суди вважають, що позов працівника публічної служби у зв'язку з порушенням законодавства про оплату праці, повинен бути поданий в місячний строк на підставі ч.3 ст. 99 КАС України з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

Згідно Ухвали Закарпатського окружного адміністративного суду від 23 квітня 2014 року та Ухвали Львівського апеляційного адміністративного суду від 09 липня 2014 року, суди посилаються на пропуснення строку звернення до суду, мотивуючи цим, що позивач

дізнався про порушення свого права в 2013 році, коли оскаржував тільки наказ про його незаконне звільнення, де просив тільки поновитись на раніше займаній посаді, при цьому не просив в позовних вимогах про стягнення грошового забезпечення за час вимушеного прогулу.

В другому випадку – Вінницький апеляційний адміністративний суд та Одеський апеляційний адміністративний суд, вважають, що потрібно посилатись на Рішенням КСУ від 15 жовтня 2013 року у справі за конституційним зверненням громадянки Присяжнюк Людмили Михайлівни, щодо офіційного тлумачення положень частини другої статті 233 Кодексу законів про працю України, статей 1, 12 Закону України "Про оплату праці", в якому передбачено, *що у разі порушення роботодавцем законодавства про оплату праці не обмежується будь-яким строком звернення працівника до суду з позовом про стягнення заробітної плати, яка йому належить, тобто усіх виплат, на які працівник має право згідно з умовами трудового договору і відповідно до державних гарантій, встановлених законодавством, зокрема й за час простою, який мав місце не з вини працівника, незалежно від того, чи було здійснене роботодавцем нарахування таких виплат.*

Виходять з того, що трудове законодавство підлягає застосуванню у випадках, якщо нормами спеціальних законів не врегульовано спірних правовідносин або коли йдеться у спеціальному законі.

Таким чином, строки звернення до суду визначені ст. 99 КАС України, не застосовуються і ч. 2 ст. 233 КЗпП України розповсюджуються і на спірні правовідносини, пов'язані з виплатою грошового забезпечення.

Окрім того, це передбачено і пунктом 13 Постанови Пленуму Вищого Адміністративного суду України « Про практику застосування адміністративними судами окремих положень Кодексу адміністративного судочинства України під час розгляду адміністративних справ » від 06.03.2008 № 2, де застосовується аналогія закону.

Дані розбіжності судів призвели до порушення конституційних прав і свобод мого довірителя, військовослужбовця - Тимчик Володимира Омеляновича, стосовно пропущення строку звернення до суду за захистом його порушених прав, щодо стягнення грошового забезпечення за час вимушеного прогулу.

Додатки:

**Правознавець та
представник за довіреністю**

Р.В. Тимчик

30 вересня 2014 року